

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תזריע מט:

עדיף כל בשר יבאו - בשעה שהגוף שרוי בצער, במחלות ומכות, כמו שנאמר ובשר פי יהיה בעורו. את הנגע בעור הבשר. הבשר החי. ומשום כך לא כתוב כל רוח יבאו, אלא כל בשר יבאו. מה זה עדיף? אלא כמו שנאמר והובא אל הכהן, זה הוא הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב ואם יראנה הכהן. בא ראה, במקום אחד אהרן הכהן, ובמקום אחר הכהן סתם, וזה הקדוש ברוך הוא.

עדיף כל בשר יבאו. בשעתא דגופא שריא בצערא, במרעיו במכות שוין. כמה דאת אמר ובשר פי יהיה בעורו. את הנגע בעור הבשר. הבשר החי. ובגין כך לא כתיב, כל רוח יבאו, אלא כל בשר יבאו. מהו עדיף. אלא כמה דאתמר, והובא אל הכהן, דא הוא קודשא ברוך הוא. תרא הוא דכתיב, ואם יראנה הכהן. תא חזי, באתר חד אהרן הכהן, ובאתרא אחרא הכהן סתם, ורא קודשא ברוך הוא.

אמר רבי יצחק, ורחי כתוב נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הכהן, אם כך, זה הקדוש ברוך הוא? אמר לו, כן, משום שבו תלויה כל טהרה וכל קדושה. אמר לו, אם כך, למה והובא והעלה הנה צריך להיות! אמר לו, כמו שנאמר (שם כז) והובא את פדיו בטבעת, שמכניס זה לתוך זה. אף כאן והובא, שייכנסו לכהן לטהר אותו (כשחזור כו) ויכניסו דבר לפניו.

אמר רבי יצחק, והא כתיב נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הכהן, אי הכי דא קודשא ברוך הוא. אמר ליה אין. בגין דביה תליא כל דביותא וכל קדושה. אמר ליה, אי הכי, אמאי והובא, והועלה מבועי ליה. אמר ליה, כמה דאת אמר (שמות כז) והובא את פדיו בטבעות, דעיל דא בגו דא. איה הכא והובא, דייכנסון ליה לכהנא, לדבאה ליה (כד אהדר ביה) ויעליו מלח קמיה.

אמר רבי יצחק, כך שנינו, נגע צרעת: נגע - הוא הדין הקשה השרוי בעולם. צרעת - הסגרה, כמו שנאמר הסגר האור העליון. הסגר של הטוב העליון שלא יורד לעולם. פי תהיה באדם - באדם סתם. והובא אל הכהן - זה הכהן שקלמטה, והוא מתקן לפתח אותו הסגר ולתדליק מאורות, שיימצאו על ידו ברכות למעלה ולמטה, ויעבר ויסתלק אותו הנגע, וישרה אור של רחמים על הכל, ומשום כך והובא אל הכהן.

אמר רבי יצחק, הכי תנינו, נגע צרעת. נגע הוא דינא תקופא שריא בעלמא. צרעת: סגירו. כמה דאת אמר, סגירו דנהורא עלאה. סגירו דטובו עלאה, דלא נחית לעלמא. פי תהיה באדם באדם סתם. והובא אל הכהן. דא כהן דלתתא, דהוא אתתקון למפתח החוץ סגירו, ולא דלקא בוציניא דישתכחו על ידו ברכו לעילא ולתתא. ויתעבר ויסתלק ההוא נגע, וישרי נהירו דרחמי על כלל, ובגין כך והובא אל הכהן.

תורה כא

פרקא רביעאה דספרא דצניעותא עתיקא טמיר וסתים וכו':

בהעלתך את הנרות וכו', פרש רש"י: שתהא שלחבת עולה מאליה:

א בתיב : אהור וקדם צרתני (תהלים קלט). כי יש שכל, שאדם משיג אותו על ידי הקדמות רבות, והשכל הזה מכנה בשם אהור; ויש שכל שבא לאדם בלא שום הקדמה, אלא על ידי שפע אלקי, וזה מכנה בשם קדם, בשם פנים. והתלהבות הלב נולד מחמת תנועת השכל, כי טבע התנועות שמוליד הם, ולפי מהירות תנועות השכל, בן מוליד הם בלב. נמצא על ידי שפע אלקי, שהשכל נשפע לאדם במהירות, שאין צריך להשתמש בשום הקדמה, על ידי זאת המהירות שלחבת הלב עולה תמיד מאליה:

ב אבל להגיע לבחינת שפע אלקי הנ"ל אי אפשר לבוא לזה, אלא שימקדש את פיו והטמו ועיניו ואזניו, והו זה מאירין לו שפע אלקי הנ"ל. הינו, שישמר את עצמו מלהוציא שקר מפיו, ויהיה לו יראת שמים, שהוא בחינת הטם, בבחינת (ישעיהו יא): והריחו ביראת ה', ויהיה לו אמונת חכמים, התלוי באדניו, בבחינת (משלי כב): שמע דברי חכמים; ויעצים עיניו מראות ברע, כי הו הו המעוררין את שפע אלקי הנ"ל לבוא, כי תפה והתקטם והעינים והאזנים תלוים במה, והו מעוררין את המח שיהיה בבחינת קדם, בבחינת פנים. וזה בחינת (תהלים קיט): ראש דברך אמת - זה בחינת מח הנאמר אצל פה; וזה (שם קיא): ראשית חכמה יראת ה' - זה בחינת מח הנאמר אצל הטם; וזה בחינת (משלי ט): הוכח לחכם ויאחזק - זה בחינת מח הנאמר אצל אדניו, בבחינת: שמע דברי חכמים; וזה בחינת (בראשית ג): ותפקחנה עיני שניהם - זה בחינת מח הנאמר אצל עיניו. והו הו שבעת הנרות, כי פה ותרון נקבא חטמא ותרון עיניו ותרון אדניו הם בחינת שבעת הנרות, ומנרתא דא רישא, הינו המוח, ופני המנורה הינו שפע אלקי הנ"ל:

ג ושפע אלקי הזאת הוא בחינת סכה, כי סכה הוא בחינת שפכה ברוחיהקדש, כי רוחיהקדש הוא שפע אלקי. וסכה הזאת היא בא על ידי שבועה עננים, הינו בחינת שבועת הנרות הנ"ל, שעלידם האדם משיג פני המנורה, הינו סכה, הינו שפע אלקי. ורוחיהקדש נקרא על שם החכמה, שהיא רוח חכמה תבא מקדש, בידוע. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: מנין שאין מספקין אלא בדבר שאין מקבל טמאה ובדבר שגדולו מן הארץ, שנאמר: ואד יעלה מן הארץ; מה אד הוא דבר שאין מקבל טמאה ואין גדולו אלא מן הארץ וכו'. ואה הו הו אלו העננים הנ"ל, והו בחינת קדש, וגדלו מן הארץ, כי צריך המקבל הזה להיות חכם, כי תקדוש ברוחיה הוא יתב חכמתא לחכמינו, בבחינת (שמות לא): ובלב כל חכם לב נתתי חכמה:

ד וסכה הנ"ל, הינו רוחיהקדש הנ"ל, שפע אלקי הנ"ל, הוא בחינת מקיפיו, שהשכל הזה הוא גדול עד למאד, עד שאין המח יכול לסבלו ואין נכנס במה, אלא הוא מקיף את הראש. כמו שאנו רואים פמה חכמות עמוקות, שאין וכלת במה האנושי להבין על בריו, כמו פמה וכמה מכובות שאנו נבוכים בהם, כמו הידיעה

והבחירה, שאין מח של אנושי יכול להבין את הידיעה הזאת, והשכל הזה הוא בחינת מקיף, שאין נכנס בפנימיות המוח, כי אם מקיף אותו מבחוץ, והשכל הפנימי מקבל חיותו מהמקיף הזה:

ידע, שזה עקר פח הבחירה: כל זמן שהשכל אין כל כך גדול להבין הידיעה והבחירה, אזי פח הבחירה על מקומו, כי יש בידו פח לבחור החיים או הפוכו; אבל כשיכנס המקיף הזה לפנים, ואז יתגדל השכל האנושי ויתגלה לאנושי הידיעה והבחירה - אז יתבטל הבחירה, כי אז, על ידי גדולו של השכל, יצא מגדר האנושי ויעלה לגדר מלאך, ואז יתבטל הבחירה, וזה זה עקר פח הבחירה, זה שאין ידע השכל של הידיעה והבחירה. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות יז), שלעתיד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם - על ראשיהם הצרף לומר. כי לעתיד יתבטל הבחירה, וזה: צדיקים יושבים - שהישיבה הוא מורה על העדר הבחירה, כמו יושב בשמים (תהלים ב), שהוא מורה על העדר ההשתנות, כי התנועה מורה על השתנות מרצון אל רצון, והישיבה מורה על העדר השתנות, הינו בפול הבחירה. וזה מחמת ועטרותיהם - הינו המקיפים, כמו (שמואל א כג): שאול ואנשיו עטרים אל דוד, בראשיהם - ולא על ראשיהם, הינו המקיפים ופנסו בתוך המחין לפנים, ואז יפנסו כל השכליות שלא היה יכול להבין אותם ופנסו לפנים בתוך המחין, וידע וישוג אותם, ואז יצא מגדר אנושי ויעלה לגדר מלאך, ויתבטל הבחירה:

ה וזה בחינת קדושי, בחינת חפה, כי שפע אלקי הנ"ל הוא בחינת קדש, בחינת חפה, מקיפין. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ב"ב עה): כל צדיק וצדיק נבזה מחפתו של חברו; כי מקיף של זה גדול ממקיף של זה, והשכל שהוא מקיף לזה הוא פנימי לזה. וזה בחינת שבועת ימי המשטה שאחר החפה, הינו בחינת שבועת הנרות הנ"ל, שעלידם יפנס המקיף לפנים. וזה בחינת שבועת ימי אבלות, רחמנא לצלן, שמתאבלין עליו על שנסתלק נשמתו, כדי שיעלה נשמתו לאור הפנים הנ"ל על ידי שבועה ימים אלו:

ו וזה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כח): וירקה בפניו - בפניו דיקא, כי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו שכל הפנים בעולם על ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה להקים שם אחיו המת, ואינו רוצה ליבם אותה, בשביל זה: וירקה בפניו, כי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן אור הפנים. וקנה הרק נראה לפעמים פני המת - פני המת דיקא, וקנה הרק הוא נבלם, ועקר הבושה הוא בפנים, וזה על שלא רצה להקים שם אחיו המת:

ז וזה בחינת (במדבר יב): ואביה ירק ירק בפניה, הלא תכלם שבועת ימים - שבועת ימים דיקא, הינו בחינת שבועה עננים הנ"ל, שעלי ידם מאיר פני המנורה. והוא לא רצה להקים שם אחיו המת, על בן: וירקה בפניו, והינו בשת פנים. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יבמות פ' ר"ג): היבמה נקנית במאמר - זהו הפך הכשת, בחינת (תהלים כט): פלו אמר כבוד, הפך של תכלם שבועת ימים. ומריב, שפגמה בכבוד משה, שהוא בחינת שפע אלקי, בבחינת (שמות לד): כי קרן עור פניו, ופגמה בבחינת שבועת הנרות, כי הוא היה ענו, שפל וסבלן, ולא חרה אפו על ביונו, וזה בחינת הטם בשלמות; וכתוב בה (במדבר יב): פה אל פה אדבר בו - זה בחינת פה. וכתוב

בה (שם): ותמנת ה' יביט - זה בחינת עינים, וכתוב בה (שם): בכל ביתי נאמן הוא - זה בחינת אדנין, בחינת (משלי יא): נאמן רוח מכסה דבר, פמוכא בזהר (אד"ר קכח). בשביל זה נצטרעה, ומצרע דא סגירו דנהורא עלאה (זוהר תזריע מט:), הינו אור הפנים הנ"ל, וכתוב בה: תפגרו מחוץ למחנה שבעת ימים, וזה שבקש אהרן: אל נא תהי כמות אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו - פי עלי ידי סגירו דנהורא עלאה היא בבחינת מת, פי מצרע חשוב כמת (נדרים סד:); אשר בצאתו מרחם אמו - זה בחינת יבום, שעלידי היבום אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם, ויאכל חצי בשרו - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל חצי בשרו ואין לו בת-זוג, ופרוש, פי מי שמת בלא בנים, אזי אשתו צריכה להתניבם, ועלידי היבום נתגלגל המת בהפן הנולד מאשתו שנתניבמה לאחיו, פמכא בסקא (משפטים ק'): אתתה אמה, הינו שהוא צער וענש גדול להמת, שאשתו נעשית לו אם, פי עכשו מכרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם, ומחמת זה, בן היבמה הזה שנוולד מהיבום, אי אפשר לו למצא זוגו פי אם ברחמים גדולים (פמוכא (זוהר לך לך צב), שעליו נאמר פן יקדמנו אחר ברחמים, עין שם). פי זה בן היבמה, שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם - אין לו בת-זוג, מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם, וזהו שפרש רבנו ז"ל, שבקש אהרן על מרים, שפגמה בשכל הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים פנ"ל, שלא תהא נענשת, חס ושלום, בענש היבום, וזהו: אל נא תהי כמות אשר בצאתו מרחם אמו - שלא תהיה כמות בלא בנים, אשר מכרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה: ויאכל חצי בשרו, הינו חצי גופו נאכל, הינו שאין לו בת-זוג פנ"ל, שהיא חצי בשרו, פלג גופו פנ"ל:

ז ולפעמים יש שהמחין והשפע אליו הוא בהעלם, בבחינת עבור, ואז יפה צעקה לאדם - בין בתפלה בין בתורה - כשנתעלם המחין, פי העלם, הינו עבור, זה בבחינת (דברים לב): צור ילדך תשי כמו (ישעיהו לו): וכח אין ללדה; כמו אשה שתשה כחה מלידה, ובשעה שהיא בורעת לילד ראמת שבועין קליו, כמנזן תבות שבמזמור "ענד", ואז מולדת (זוהר פנחס רמט:). והשבועין קליו הם בחינת שבועה קולות שאמר דוד על המום, שכל אחד בלול מעשר, והצעקה שאדם צועק בתפלתו ובתורתו, בשנסתלקין המחין בבחינת עבור, אלו הצעקות הם בחינת צעקת היולדת, והקדוש-ברוך-הוא שהוא יודע תעלומות של המחין איך נתעלמו, הוא מאזין צעקתנו, והצעקה הוא במקום צעקת השכינה, כאלו השכינה צועקת, ואז מולדת המחין, וזה בחינת: הקול מעורר הפגנה, הינו המחין, וזה בחינת: תכלם שבועת ימים, שבועת ימים זה בחינת שבועה קולות של דוד פנ"ל, שהם שבועין קליו פנ"ל, שצריך לצעק כדי להוציא אור הפנים הנ"ל מהעלם אל הגלוי, והגלוי זה בחינת לדה, ואז אחר הדה, דם נעפר ונעשה חלב (בכורות ו:). וזה בחינת תפלים, פי התפלה - אזל סומקא ואתי הורא (כ"מ נח:), הינו דם נעפר ונעשה חלב, וזה: צור ילדך תשי - ראשי תבות של: צעקתנו יודע תעלומות פנ"ל, וזה: תשי - ראשייתבות של תפלים שבועת ימים:

ח ובשארם לומד תורה ואין מבין בה שום חדוש, זה מחמת שהמחין והשכל של התורה והלמוד הזה הן בבחינת עבור, וזה נקרא בשם יעקב, פי יעקב זה בחינת עבור, בחינת (הושע יב): כמון עקב את אחיו, ואז צריך לצעק הקליו פנ"ל, וזה בחינת (בראשית כז): הקל

קול יעקב - פשהוא בבחינת יעקב צריך לו הקליו, כדי להוציא המחין בבחינת לדה, ומי שתורתו בלא הכנה בה שום חדוש, אין לדרש אותה לרבים, פי התורה הזאת שהיא בבחינת יעקב, בבחינת עבור, אף-על-פי שהקדוש-ברוך-הוא מתענג ובהו, בבחינת: ודגלו עלי אהבה - אל תקרי ודגלו אלא וילגוגו (מדרש שה"ש), אבל אין לדרש אותה כמו שהיא לרבים, פי אין לדרש אלא דברים המבדרים, כמאמר (שבת קמה:): אמר להכמה אחתי את - אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך, אמר, ואם לאו, אל תאמרהו, וזהו (תהלים קלח): פי יעקב בחר לו יה - פשהיא בבחינת יעקב, בבחינת עבור, בלא מחין - זאת הלמוד בחר לו הקדוש-ברוך-הוא, בבחינת ודגלו עלי אהבה; ואין לדרש אותה לרבים, אבל ישראל לסגלתו - ישראל אותיות לי ראש, הינו התגלות המחין, המשכת אור הפנים הנ"ל, שפע אליו פנ"ל, בתוך הפנימי פנ"ל, וזה בחינת ישראל, בבחינת (ישעיהו מט:): ישראל אשר בך אתפאר, בך דיקא, שיתמשד עטרת תפארת, הינו המקיפין פנ"ל, בך - בתוך הפנימיות; לסגלתו - זאת התורה יכול לדרש אותה לרבים:

ט פי אנחנו נקראים עם סגלה (דברים ז) - כמו סגלה שעושין לרפואה, אף-על-פי שאין הטבע מחייב שיהיה זה לרפואה, אף-על-פי-כך הדבר הזה מסגל לרפואה, וזה למעלה מהטבע, שאין השכל האנושי מבין זה, כמו-כן אנחנו לקח אותנו השם יתברך לעם סגלתו, אף-על-פי שאין השכל האנושי מבין את כל זה, איך לקח עם מתוך עמים, כמו בשעת קריעת ים-סוף, שקטרג מדת-הדין: הללו עובדי עפ"ים וכו' (בראשית רבה פרשה נז בשמות רבה פ' כא), אף-על-פי-כן הקדוש-ברוך-הוא לקח אותנו לעם קדוש, נמצא, שזה הדבר כמו סגלה, שהוא למעלה מהטבע, למעלה משכל האנושי, וזה בחינת מקיפין פנ"ל, ומי שזכה לאלו המקיפין, להוליד אותם ולהכניס אותם בפנים פנ"ל, נמצא שזכה להבין את הסגלה, בודאי הישר לגלות הסגלה לעם סגלה:

כבו, כל אחד ואחד לפי בחינתו יש לו פנימי ומקוה, וכל אחד לפי בחינתו, מה שחננו השם, שיוכנס המקוה לפנים ולהבין ולהדוש איזה דבר, הישר מחייב שייגלה ויכניס זאת ההכנה של הסגלה, שהיה אצלו סגלה, שייגלה לעם סגלה, וליחטיב מטובו לאחרים:

וזה פרוש פרקא רביעאה דספרא דצניעותא: עתיקא טמיר וסתיב, זעירא דאנפין אתגליא ולא אתגליא, עתיקא זה בחינת המקיפין הנ"ל, שהן טמירים וסתימים מפל צד, בכל המושד הזמן של עולם הזה, ולא יתגלה אלא לעתיד, אבל בזעיר אנפין, חכמות של האדם, שהאדם יכול להשיג אותם, גם בהם יש פנימי ומקוה, וכל אחד לפי בחינתו יש לו פנימי ומקוה, ואלו המבוכות הנ"ל שאי אפשר לשכל האדם להשיגם, הם מבחינת עתיקא, וכל החכמות שיוכל מה אנושי להשיג אותם, הם בחינת זעירא דאנפין, ולפעמים הם בהעלם, בבחינת (עבור פנ"ל), וזה בחינת: לא אתגליא, וכשתגלה לו - אז בבחינת אתגליא, וכל זמן שהיה הדבר אצלו בבחינת לא אתגליא, בבחינת העלם, הוי אצלו כמו סגלה פנ"ל, שהוא למעלה משכלו, ואחר-כך כשנתגלה לו, אזי ייטיב מטובו לאחרים פנ"ל:

יא נחמו נחמו עמי וכו' (ישעיהו מ). כל הצרות והיפורים והגלות אינו אלא לפי ערך חסרון הדעת, וכשנשלם הדעת, אזי נשלם כל החסרונות, בבחינת (נדרים מא): אם דעת קנית - מה חסרת,

וּבְתִיב (ישעיהו ה'): לכן גלה עמי מבלי דעת. **ועקר החיים נצחיים** יהיה לעתיד מחמת הדעת, **שינרבה הדעת, שינרעו הכל את ה', ועלי ידי הדעת יכללו פאחדותו, ואז יחיו חיים נצחיים כמוהו, כי עלי ידי היריעה נכללים בו, כמאמר החכם: אלו ידעתי - הייתי. ועקר היריעה יהיה לעתיד, כמו שכתוב (שם יא): כי מלאה הארץ דעה; ומחמת הדעת לא יחסר כל טוב, ויהיה כל טוב, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (פסחים ג): אטו האידינא לאו אהד הוא, ותרגומו: לעתיד כלו הטוב והמטיב:**

ואפלו העפויים ידעו ביתרון הדעת, אבל לא ממוג, וידעו שהגדלה שהיה להם והשפלות שהיה לנו בזמן הגלות, כל זאת הגדלה היה לנו. אפיעלפי שעכשו אי אפשר להכין כל זה, כי אין להכחיש החוש, אפיעלפיכון ירבה הדעת, ויבינו הכל, שגדלתם של העפויים היה לנו גדלה וזהם השפלות. ולכאורה היא ידעה גדולה, אפי עליפיכון היריעה הזאת יהיה לנו ללעג ולשחוק לפי ערף וידעתנו. וזהו (תהלים קכו): אז ימלא שחוק פינג, אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ה' לעשות עמו - שידעו ויאמרו: הגדלה שעשה עמו, הינו עם העפויים, הגדיל ה' לעשות עם אלה - הגדלה הזאת היה לישראל, אפיעלפיכון: אז ימלא שחוק פינג, הינו שגשחוק ונלעג מידיעתם והשגתם, כי השגתנו יהיה לאין סוף וקץ; והיריעה יש בה מקיף ומקיף למקיף, כמובא לעיל על פסוק בהעלתך את הנרות. וזהו: נחמו נחמו - הינו מקיף, ומקיף למקיף, שהיריעה היא עקר הנחמה של כל הצרות. ואיך אפשר לבוא להיריעה, יאמר אלליכם - אמירה בחשאי (זהו וראו כה: ובאד"ר קלב), בחינת שמו, בחינת שבעת הנרות. אללים לארמא קלא, בחינת אללים אל דמי לה (תהלים פג), בחינת צעקת היולדת בנ"ל. (מסין כ' עד כאן, לשון רבנו ז"ל) ופרוש, כי מבאר לעיל, שעלידי הצעקה זוכין להוליד המחין מתעלומתו, ועלידי שמקדשין שבעת הנרות, זוכין להכנים המקיפין לפנים, כי צריכין שני דברים להשגת הדעת הקדוש: בתחלה צריכין להוליד המחין, כי לפעמים המחין והשפע אלקי בהעלם וכו' בנ"ל, ולזה צריכים צעקה כדי להולידם; ואחר כך בשנולדים המחין, עדין יש בהם פנימי ומקיף, ולזה צריכין לקדש שבעת הנרות, כדי להכנים המקיפין והשפע אלקי לפנים, ולעשות מהמקיף פנימי - עין שם היטב ותבין. וזהו שפרש הפסוק נחמו נחמו - הינו לזכות להשגת המקיפין, הינו השגת הדעת, שזהו עקר הנחמה בנ"ל, זה זוכין עלידי שני בחינות בנ"ל, שהם צעקה, שעל ידי זה מולידין המקיפין, וקדשת שבעת הנרות, שעלידי זה מכניסים המקיפין לפנים בנ"ל. וזהו: יאמר אלליכם - יאמר הינו בחינת אמירה בחשאי, שזהו בחינת שמו, שהוא בחשאי, כמו שכתוב בזה (שמיני דף לט): יין לארמא קלא, ושמן בחשאי. ושמן הוא בחינת שבעת הנרות, שהיו משמן. אלליכם - זה בחינת אללים לארמא קלא, בחינת הצעקה בנ"ל, שעלידי שני בחינות אלו זוכין להשגת המקיפין, שהוא השגת הדעת הקדוש, שזהו עקר הנחמה, בחינת נחמו נחמו, הינו מקיף ומקיף למקיף בנ"ל: כל הענין בנ"ל, המבאר בקצור על פסוק נחמו נחמו בלשון הקדוש, שמעתי מפיו הקדוש מעצמו בבאור יותר קצת, ורשמתי לעצמי כמו ששמעתי, על פן לא מנעתי להעתיקו. ובתחלה התחיל לדבר מענין חיים ומיתה, ענה ואמר: בין חיים למיתה אין חוק, כי אם במדת אמה אחת - שעכשו האדם שוכן בכאן, ואחר כך הוא שוכן שם (והטה בידו על הבית עלמיו). ואחר כך התחיל לומר כל ענין זה: חיים נצחיים וכו' בדלפון. בלומר, שמי שזוכה לדעת אמתי בנ"ל, לדעת אותו יתברך,

אין חוק אצלו כלל בין חיים למיתה, כי הוא דבוק ונכלל בו יתברך בחייו ובמותו, רק שעכשו בחייו דירתו בכאן, ואחר כך דירתו שם בנ"ל. ואז שמעתי מפיו הקדוש כל ענין הזה וזהו:

חיים נצחיים הם רק להשם יתברך, כי הוא חי לנצח, ומי שנכלל בשרשו, דחינו בו יתברך, הוא גם כן חי לנצח, כי מאחר שהוא נכלל באחד, והוא אחד עם השם יתברך, הוא חי חיים נצחיים כמו השם יתברך. וכן אין שלמות רק להשם יתברך, והיין ממוג פלם חסרים, ומי שהוא נכלל בו יש לו שלמות. ועקר הכלליות שיהיה נכלל באחד, הוא עלידי הדעת אותו יתברך, כמו שאמר החכם: אלו ידעתי - הייתי, כי עקר האדם הוא השכל, ועל פן במקום שהושב השכל, שם כל האדם, ובשידע ומשיג ביריעת השם יתברך, הוא שם ממש, וכל מה שידע יותר, הוא נכלל יותר בהשרש, דחינו בו יתברך. וכל החסרונות שיש לאדם, הן פרנסה או בנים או בריאות הגוף, וכל שאר החסרונות - הכל הוא בחסרון הדעת. ואפי שיש חסרים לנמרי מהדעת, ועם כל זה יש להם בליטוב, באמת כל מה שיש להם אינו בלוב. וכן להפך, השלם בדעת שיש לו חסרון, באמת החסרון אינו בלוב, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (נדרים מא): דעת קניית - מה חסרת, ואם דעת חסרת - מה קניית; כי עקר החסרון והשלמות תלוי בדעת. וכן פעם ואכזריות הוא מחסרון הדעת, כמו שכתוב (קהלת ז): פעם בחיך פסילים יגוה. ועל פן החולה הוא פעם, מחמת שאז הוא בדינים, כי דינים שורים עליו, ודינים הם מחין דקטנות, ועל פן הוא בכעם. ולעתיד לבוא יתגלה הדעת, והכל ידעו את ה', כמו שכתוב (ישעיהו יא): כי מלאה הארץ דעה את ה', ועל פן אז יתבטל הכעם, כמו שכתוב (שם): וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו' ופרה ודב וכו', לא ירעו ולא ישחיתו וכו', כי מלאה הארץ דעה את ה' וכו', כי עכשו אי אפשר להם לגור יחד זאב עם כבש וכו' מחמת מדת הכעם, אבל לעתיד יוכלו לדור יחד, מחמת שיתבטל הכעם עלידי הדעת שיתגלה אז: והנה לעתיד הכל ידעו את השם, אפלו עפויים בנ"ל, ומלאה הארץ דעה. אפי הדעת שיהיה להם אז, אפשר לנו לידע ולדבר ממוג; אפי הדעת שיהיה לנו אז, זה אי אפשר כעת אפלו לדבר ממוג, כי עכשו זה הדעת בבחינות מקיפים בנ"ל, כי כל השלמות והטובות שיש לעפויים עכשו באמת אינו בלוב, בנזכר לעיל: אם דעת חסרת וכו'; ואדרבא, כל גדלתם וטובתם, הכל הוא לטובתנו. ולעתיד שיתמלא הארץ דעה, ואפלו כל העפויים ידעו את ה', אז יבינו הם, שכל הגדלה והטובה שהיה להם בזה העולם, הכל הוא לטובתינו ונגדלתנו. וזה (תהלים קכו): אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ה' לעשות עמו; הינו, כל הגדלה שהגדיל ה' לעשות עמו בעולם הזה והינו עם העפויים, הגדיל ה' לעשות עם אלה, כי הכל היה גדלתם של אלה והינו של ישראל, כי היה לטובתם ונגדלתם. וזה יבינו הם בדעת והשגה שיהיה להם אז, אבל אצלנו יהיה זה הדעת דבר פשוט ושחוק, כי דעתנו יגדל אז מאד. וזהו: אז ימלא שחוק פינג וכו', אז יאמרו בגוים הגדיל וכו' - כי זה הדעת והשגה שיהיה להם אז לומר הגדיל וכו' בנ"ל, זה יהיה אצלנו שחוק ודבר פשוט, כי דעתנו יהיה גדול מאד. ועל פן לעתיד יחיו חיים נצחיים, כי אז יתגלה הדעת, ויחיו נכללים באחד. ועל פן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים ג): ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד - וכי האידינא וכו', אלא עכשו מכרכין על הרעה ברוך דין אמת, ועל הטובה הטוב והמטיב, אבל לעתיד יכרכו על הכל הטוב והמטיב, כי לעתיד שיתגלה הדעת, וידעו שאין שום רע בעולם כלל, רק כלו טוב וכלו אחד. וגם

הגלות הוא רק מהסרזן הדעת, כמו שכתוב (ישעיהו ה): לכן גלה עמי מבלי דעת. ועל בן היתה גאלת מצרים עלידי משה, שהוא היה בחינת הדעת. וזה שכתוב (שמות ו): וידעתם כי אני ה' המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים; כי עקר הגאלה עלידי הדעת. ודע, שגם לעתיד, שתמלא הארץ דעה, ויהיה נעשה מהשכל המקיף שכל פנימי – גם אז יהיו מקיפים אחרים, כי בודאי לא ידעו מהות השם יתברך, רק כל אחד ושיג לפי מדרגתו ולפי עבודתו ויגיעתו וטרחו, אשר יגע וטרח בזה העולם בשביל השם יתברך. ואף שכלם יודככו, ואפלו עבדים, אף על פי כן יהיה הפרש גדול בינם לבינינו, כי מה שיהיה אצלם אז השגה וידיעה גדולה, יהיה אצלנו שהוק ודבר פשוט, ולא יהיה נחשב בעינינו להשגה כלל, וכמו שמבואר למעלה: אז ימלא שהוק פינו ולשינונו וכו', אז יאמרו בגוים הגדיל – כי מה שיהיה אצלם השגה להכין ולידע גדלת ישראל, ושכל טובתם וגדלתם בזה העולם היה הכל בשביל ישראל – ובאמת הוא השגה גדולה, כי פעת בעולם הזה אין מכין זאת – אף על פי כן אצלנו לא יהיה זה נחשב להשגה כלל, רק לשהוק ודבר פשוט, כי השגתנו ודעתנו אז יגדל מאד. וגם בין ישראל בעצמו, בודאי יהיה הפרש גדול בין כל צדיק וצדיק, מפל שפן בין צדיק לרשע, כי מה שיהיה מקיף לזה יהיה פנימי לזה, בנזכר לעיל: כל צדיק נכוה מחפתו של חברו כנ"ל, ענין שם, וכמוכא פרוש הפסוק: כי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכפים – כי בהשכל המשתתף יהיו פלם שוים, שהכל ידעו את ה', אפלו עבדים, אף בעמקות החכמה יהיה כל אחד לפי מדרגתו, פמים המכפים לים, שלמעלה המים שוים בכל מקום, אף בעמקות הם מבדלים מאד, כי בזה המקום המים נמוכים וסמוכים לארץ, ובמקום אחר עמקים יותר ויותר, ובמקום אחר הם עמקים עד התהום; פן יהיה בהשגת השם יתברך לעתיד. וזהו: כל צדיק נכוה מחפתו וכו', כי כשפוגע להשגה שלא ידע מזה מקדם, והוא אצלו דבר חדש, אזי נתלהב ונבער מאור ההשגה הזאת, שהיא נפלאה אצלו; אבל מי שכבר עבר בזאת ההשגה, והוא משיג עתה דברים נוראים וגדולים מזה ההשגה, אין לו שום התלהבות מאת ההשגה. וזהו: כל צדיק נכוה – ונבער ונתלהב – מחפתו של חברו – מהשגה שאצל חברו היא דבר פשוט, שאינה מכערת ומחממת אותו כלל, עד שצריך להתפנות ולחפות עצמו, כי אין השגה זו מחממת ומכערת אותו כלל, והצדיק השני שלמטה ממנו נכוה ונבער ממנו. (והענין מבאר יותר על פי מה שמבואר למעלה, שעלידי תנועת השכל וכו', שהוא בחינת שפע אלקי, הינו השגת המקיפין, השגת הדעת הקדוש – עלידי זה נולד הם בלב וכו'. נמצא שעקר החמימות וההתלהבות דקדשה הוא עלידי השגת המקיפין, השגת הדעת כנ"ל. ובזה מבאר היטב ענין זה: כל צדיק נכוה וכו' מחפתו וכו', דהינו, שאצל זה הצדיק יהיה נחשב להשגה גדולה עד שיהיה נכוה ממנה, כי השגת הדעת מוליד הם כנ"ל, ועל פן יהיה נכוה ממנה, ואצל הצדיק הנכוה ממנו, אין זה נחשב אצלו להשגה כלל, ואינו נכוה ונתחמם כלל מהשגה זאת, רק הוא צריך לחפות ולכפות עצמו בהשגה אחרת נכוה יותר, כדי לחמם את עצמו. נמצא, מה שמבאר לעיל על מאמר זה: כל צדיק נכוה מחפתו של חברו, שפרושו, שיהיה נכוה מהמקיף של חברו, כי מקיף של זה גדול ממקיף של זה, והשכל שהוא מקיף לזה הוא פנימי לזה וכו', כי הפה הוא בחינת אורות מקיפין כנ"ל – כל זה הוא ענין אחד עם מה שכתבנו כאן, כי החפה, שהוא המקיף, הוא בחינת הפוי וכפוי ממש, שמחמם את האדם, כי עקר החמימות וההתלהבות הוא מבחינת השגת המקיפין כנ"ל. והכן היטב). ויכול להיות שיהיו כמה צדיקים, כשיבואו לעולם הפא, על

השגות שהשיג הצדיק הגדול מהם בעולם הזה, יהיה אצלם דברים נוראים, ויכוו מהם, ואצל הצדיק הגדול היו השגות של עולם הזה. וכן אצל עבדים, יהיה זה אצלם השגה גדולה, כשיבואו על סתם יהדות פשוט של איש הישראלי שיש לו בזה העולם, הינו שידעו מעבודות ישראל ומקדשות המצוות שלהם שעשו בעולם הזה, יהיה אצלם השגה מה שידעו וורגישו קצת קדשה, כמו איש פשוט שפוגע בזה העולם בעבודה פשוטה בלי שום השגה, וכשיבואו עבדים על זה, יהיה אצלם השגה גדולה. אבל אנחנו עם קדש, אין ערך להשגתנו, מפל שפן להשגה של הצדיק. ושלמות הדעת הוא, כשנעשה ממקיפים פנימיים, ואז נצול מפל צרות. למשל, כשאחד מצפה ואורב לחברו להרגו, אזי צריך לשנות המלבושים כדי שלא יכירו אותו, כמו שכתוב (איוב יד): משנה פניו ותשלההו, כי עלידי שמשנין הפנים עלידי לבושין אחרים, נפטר ממנו. וכן בעקר האדם, הינו בהשכל, יש בחינות לבושין, הינו השכל המקיף, וצריך לעשות מהמקיף פנימי, ולעשות לו מקיפין אחרים, הינו בחינת מלבושים אחרים, ועלידי זה נצול מפל אורב ומסטין, כי מלבוש בגימטריא "חשמל", ומחשמל בורחים פל המשחיתים. וזה (משלי לא): עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון – עלידי חלוש, שהוא בחינת החשמל, שהוא לבוש עז והדר, לבוש חזק ונאה, על ידי זה הוא חדש אלול. וזהו: לבושה ותשחק ליום אחרון – ראשייתבות אלול. וזה בחינת שבעת ימי אבלות רחמנא לצלן וכו', כדי שיעלה נשמתו לאור הפנים הנ"ל וכו' (ענין לעיל). ועל בן חייב האבל, רחמנא לצלן, קריעה, כי קר"ע בגימטריא ש"ע נהורין של אור הפנים, שהם הגימטריא של ב' פעמים אל במלואו, כי אל הוא אור הפנים: הקשו, כי יש מקיפים אצל השכל, הינו שאינו נכנס להשכל פנימי האנושי, ויש מקיפים להתורה, שמקיף להתורה ואינו נכנס לתוך התורה. ובמהמקיפים, יש שהם מקיפים ועומדים לפני העינים, רק שהם מקיפין ואינם נכנסים להשכל, ויש שהם בהעלם, שלא באו עדיו אפילו למקיפים, והוא בחינת עבור. ומה לעשות, שייכנסו המקיפים של התורה לתוך התורה בפנים, והמקיפים של השכל לתוך השכל הפנימי, דהינו שמתחלה יבואו ויתגלו המקיפים של התורה מההעלם למקיפים, ואחר כך יכנסו המקיפים של התורה לפנים, וכן המקיפים של השכל, מה שאי אפשר להשיג מצד הסרזו האנושי, יהיה נעשה מהמקיף פנימי, דהינו שיבוא מההעלם למקיפים, והמקיפים יהיו נעשים פנימי. והקשיא זאת הקשו במקום שהקשו, והוא ז"ל אמר על זה תרוין. כף שמעתי מפיו הקדוש בפרוש. ואחר כך זכינו לשמע כל התורה הנ"ל, ועתה מבאר להמעין התרוין על השאלה והקשיא הנ"ל, כי עקר השאלה הוא איך להוליד המחין מתעלומותו, ואחר כך בשמולידין אותו, איך זוכין להכנים המקיפין לפנים. וכבר מבאר פאר היטב במה יזכה לזה, הינו: עלידי צעקה בתורה ותפלה זוכין להוליד המחין מתעלומותו, ועלידי קדשת שבעת הנרות, דהינו לקדש את עיניו שלא להסתכל במה שאסור להסתכל וכו', וכן לקדש פיו וחטמו ואזניו כנ"ל, עלידי זה זוכין להכנים המקיפין לפנים. ובאר הענין וראיותיו, והיכן מרפז סודות נוראות הללו וכו' – הפל מבאר לעיל פאר היטב. אשרי שישים לבו לעיני בהם באמת, ללמד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים:

נמצא במחלות ומכות, כי המחלה היא פגם שלום היסודות כידוע וחסרון האור באברים, ומכות הם בחינת הדינים, אשר באמת הקדים הקב"ה להם רפואה, בחינת קדם, בחינת אור הפנים, שהוא המקיף הקדום שנכנס לפנים לראש ולגוף ומשלים החסרון ומרפא אותו אבר. לכן כל הבשר דייקא אשר עדיך יבואו, הוא בכדי להרפא ממחלתם ומכותם והוא כמו שנאמר ובשר הפנימי כי יהיה על שם העתיד, בחינת רוח הקודש בעורו שהוא בחינת המקיף לבשר. את הנגע בעור הבשר. דהיינו כנ"ל שהנגע והפגם הוא מידה כנגד מידה בעור הבשר המקיף לבשר, הבשר החי, מה נתגלה הבשר החי בעור, כי המקיף הנכנס בכל פעם הוא לבוש המחיה הבשר הפנימי, ובכל פעם נעשה לבוש חדש, שעל ידי זה ונעשה בחינת משנה פניו ותשלחהו, שעל ידי זה ניצול מכל הצרות והצער והדינים, ושעל ידי זה ניצול מכל המשחיתים הבורחים מהמלבוש (חשמ"ל) ואין אחיזה לחיצונים, אך להפך שיש פגם הכנסת אור הפנים לתוכו ואין שינוי הלבוש, יש אחיזה בשר החי לפגוע בו לאבד חיותו ה"ז. ומפני שהחסרון והצער הוא במקום הגוף והבשר שאין מקבל חיות מן אור הפנים המקיף משום כך לא כתוב כל רוח, שהיא רוח חכמה הבאה מקודש שהוא מקיף לכן יבואו כי אין הפגם נוגע במקיף עצמו, אלא כל בשר יבאו להיות לבשר אחד על ידי תיקון אור הפנים כנ"ל על ידי תיקון שבעת קני מנורה והולדת המוחין על ידי הרמת הקול בצעקה. מה זה עדיך? אלא כמו שנאמר והובא אל הכהן (סתם), זה הקדוש ברוך הוא, אלו מקיפי ז"א דלפעמים אתגליא ולפעמים לא אתגליא בעת העיבור, שאין משיגים הסגולה שאז יפה צעקה עד שישגו סגולה הנכנסת לפנים אשר משם רפואת הבשר כנ"ל. זהו שכתוב ואם יראנה הכהן. בא ראה לדייק מלשון הפסוק, במקום אחד כתוב אהרן הכהן שמור חברית וקני המנורה אשר באדם ביחס ללויים וישראל הוא בחינת מקיף להם, ובמקום אחד הכהן סתם, דייקא, וזה הקב"ה שהוא ז"א המקבל מעתיקא תמיר ופתים דייקא עתה דעתיד לאתגליא, שהוא מקיף לז"א, אשר ממנו מקבל ז"א חיותו. וזהו שכתוב ואם יראנה את פגם הנגע, הכהן שהוא הקב"ה כנ"ל והנה גלוי לפניו יתברך אין בה שער שהם בחינת המקיפים גם כן לבן ואיננה שפלה ועמוקה מן העור אלא עליו, והיא כחה ושחורה כאילו מקיפה לעור, (שאם הייתה שפלה היה מטמאה מיד, כמוכא בפסוק הקודם), שהוא רמוז על פגם האור שהיה צריך להכנס לפנים להאיר בבשר, לכן עתה הקב"ה ומקיפי ז"א אור הפנים שלו שממנו התיקון כנ"ל והסגירו הכהן שבעת ימים, כנגד שבע קני המנורה,

עדיך כל בשר יבואו. פשעתיא דגופא שריא בצעריא, פמרעין פמכתשין. פמה דאת אמר ובשר פי יהיה בעורו. את הנגע בעור הבשר. הבשר החי. ובגין כך לא פתיב, כל רוח יבואו, אלא כל בשר יבואו. מהו עדיך. אלא פמה דאתמר, והובא אל הכהן, דא הוא קודשא בריה הוא. הדיא הוא דכתיב, ואם יראנה הכהן. תא חזי, פאתר חד אהרן הכהן, ובאתרא אהרן הכהן סתם, ודיא קודשא בריה הוא. הנה פסוק הקודם (תהילים ס ב), לך דומיה תהילה אלוקים בציון ולך ישולם נדר, הוא הקדמה לפסוק זה שמביא הזהר, ויובן גם הוא על פי ההקדמות בתורה הנ"ל, לך היא הדעת השלמה, אשר אנו מעט מעט בכל דרגה מכניסים אלו מקיפי הדעת לפנים כדי נהיה נכללים כך לחיות חיים נצחיים, לך דהיינו לכ' שהוא כתר (כידוע) שהוא עטרה ומקיף. הדרך להגיע היא על ידי דומיה תהילה, דומיה זה בחינת שתיקה בחינת לחש, בחינת שמן, בחינת אמירה בחשאי, בחינת שמירת שבעת קני המנורה, והיא תהילתך מה שבני ישראל שומרים פתחי קני המנורה למענך כדי לקבל דעת אמת מומך, אלוקים בציון, זה בחינת יין לארמא קלא בחינת צעקה המולידה המוחין, ציון הוא היסוד שבו ההולדה, ולך ישולם נדר, ישולם הוא בחינת השלום והשלמת חסרון הדעת של לעתיד לבא, בחינת תרבה דעה כמים לים מכסים, וגר זאב עם כבש וכו' נדר הנמשך משער הנון (עיין תורה נ"ז) שהוא פלא בחינת מקיפים הנ"ל, על ידי כל הנ"ל עדיך עד אילך כל בשר המרמוז על הגוף כמוכא לקמן דהיינו כל הבשר, כל חלקי הבשר, דהיינו פלגא גופא ופלגא גופא, בחינת יאכל חצי בשרו, אשר עדין לא התחברו להיות חד גופא בחינת יחוד קב"ה ושכינתיה, הוא צער גלות השכינה המתרחקת מבעלה, והוא מפני פגם אור הפנים, פגם כבוד משה, פגם פני המנורה והדעת והוא מפני פגם שבעת קני המנורה, פגם המצורע החשוב כמת כמוכא לקמן, אך הם יבואו, יבואו עדיך והיו לבשר אחד שהוא התיקון, כי על יד דומיה כנ"ל בחינת שמן בחשאי ועל ידי אלוקים בחינת צעקה, ובעיקר הצעקה מפני צער הריחוק מתיקון המנורה והתעלמות המוחין על ידי זה יכנסו שוב המקיפי הדעת לפנים. ועתה מבאר הדברים, בשעה שהגוף המחולק שרוי בצער, שהוא בחינת הצרות והיסורים הבאים מחסרון הדעת, בחינת גלה עמי (שהם פלגא דגופא) מבלי דעת, וגלתה השכינה, ולא נעשה בדעת המחברת ייחוד קב"ה ושכינתיה, שזה הייחוד הוא השלום הגדול והשלמת החסרונות. והגוף (וישראל)

כדי לתקנם, דהיינו שמאיר לו במקיפים בסגולה ואמונה דייקא ענין זה בעצמו שראוי לו לתקן השבע קנים כי מפני מפגם אין סגולת הרפואה והדעת נכנסת לפנים.

אמר רבי יצחק, והא פתיב נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הכהן, אי הכי דא קודשא פריף הוא. אמר ליה איני. פגין דביה תליא פל דכיותא וכל קדושה. אמר ליה, אי הכי, אמאי והובא, והועלה מפעי ליה. אמר ליה, פמה דאת אמר (שמות כז) והובא את בדיו בטבעות, דעיל דא פגו דא. אופ הכא והובא, דיפנסון ליה לכהנא, לדבא ליה (כד אהדר ביה) ויעלון מלה קמיה. – אמר רבי יצחק, והרי כתוב נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן סתם, אם כך לפי היסוד שאמרת שכהן סתם זה הקב"ה האם גם כאן בפסוק זה הקבה? הרי קשה לי מהמשך הפסוק שמדובר בקב"ה, אמר לו כן, אכן מדובר בקב"ה גם כאן. מפני שבו במקיף ז"א תלוי כל טהרה לטהר פני המנורה וכל קדושה של מקיפי רוח הקודש שיש להשיג. אמר לו, אם כך שמדובר בקב"ה, למה הלשון והובא? שמשמע שמאליו מובא להיות בא ונכנס במדרגת ז"א, המקיף לו כדי לקבל התיקון לצרעת הבאה על פגם לשון הרע, פגם הפה שהוא קנה אמצעי לקבל בו אור יתר הקנים, כמרים שדברה במשה שהוא אור הפנים, הרי אם מדובר בקב"ה שהוא המקיף שמעליו, הועלה אליו היה צריך לו להיות כתוב. אמר לו, סיבת לשון והובא דייקא הוא כמו שנאמר והובא את בדיו בטבעות, שנכנס זה הבד והמטה הנושא ארון הקודש, אשר בין הכרובים היה יוצא דיבור מקיפי רוח הקודש, נכנס הבד בתוך זו הטבעת. בחינת הכנסת המטות המקיפים לארון ונושאים אותו וממשיכים לו להיות (כמו החי נושא את עצמו) – כי באמת הארון היה נושא את נושאו) לתוך הטבעת שהיא גם בחינת מקיף. אף כאן והובא, שיכנסו המצורעים לכהן לתוכו, כי על ידי מקיפים הכהן הנכנס לפנים נחשב גם שהוא נכנס לכהן להכלל בו, כי על ידי הדעת הנכנסת לפנים נכלל בו, והוא בכדי לטהר אותו את המצורע, וכן לטהר כביכול את הכהן, כי הקושיות שיש על הנהגתו יתברך, שהוא בחינת פגם לשון הרע עליו יתברך כי גם המדבר בצדיקים אשר שמו משותף בשמם נמצא מדבר עליו יתברך, ואלו הקושיות על הצרות הקשות והדינים הנשלחים על ישראל, עתה על ידי הביאה למקיפי הכהן, מקבלים תרוץ על ידי המקיף הנכנס. ורואים צדקת ה' ומטהר כביכול מן הכתם הדמיוני שחשבו עליו, והבן. ויעלו מילים של סגולת מקיפי חכמת רוח הקודש במצורע המטהר לפניו. לפני דייקא בשביל תיקון אור הפנים שנפגם.

אמר רבי יצחק, הכי תנינן, נגע צרעת. נגע הוא דינא תקיפא שריא בעלמא. צרעת: סגירו. פמה דאת אמר, סגירו דנהורא עלאה. סגירו דטיבו עלאה, דלא נחית לעלמא. פי תהיה באדם, באדם סתם. והובא אל הכהן. דא כהן דלתתא, דהוא אתתמן למפתח החוה סגירו, ולאדלקא בוציניא דישתכחו על ידיו פרכן לעילא ולתתא. ויתעבר ויסתלק החוה נגע, וישרי נהירו דרחמי על פלא, ובגין כך והובא אל הכהן. – אמר רבי יצחק, כך שנינו שמדובר אכן בענין ההנהגה הכללית. נגע צרעת. נגע הוא דין קשה השרוי בעולם. בחינת צרות וייסורין שיש בעולם מפני חסרון הדעת מפני פגם שבעת הקנים. צערת דהיינו הסגרה. כמו שנאמר הסגר האור עליון ומקיפי ז"א ועתיקא, אור הפנים הסגור למעלה ולא נכנס לפנים להחיות העור והבשר. סגירות טוב עליון, שהיא הסגולה שיש להטיב מטובה לאחרים, שלא יורדת לעולם להכנס בו. כי תהיה באדם. באדם סתם הוא משיח צדקנו (אד"ם ר"ת אדם דוד משה משיח כידוע) הכלול מכל נשמות ישראל אשר עד עתיק יומין מטה לעתיד להשיג מקיפי עתיקא הטמרים והגנוזים שעל ידי זה הדעת יבטל כל הצרות, ועתה הוא מחולל מפשענו יושב בין מצורעים. והובא אל הכהן. זה כהן שלמטה. הוא קב"ה שלמטה מעתיקא. שהוא מתתקן מקבל תיקון ממקיפי עתיקא לפתוח אותה סגירות. כי מקבל ז"א הארה מרחמי ה' במקיפים הסתומים, שיש תקווה לתקן פגם שבעת הקנים ויש עיצה לצעוק להוליד מקיפי המוחין הנצרכים לתיקון. פתיחת הסגירות והכנסת המקיפים והוא להדליק אור הנרות תהיה שלהבת הלב עולה מאליה. שימצאו על ידו, על ידי ז"א הממותק, ברכות שהם בחינת חיות ודעת, בחינת חיים נצחים והשלמת החסרון, למעלה למטה, למעלה שישנו הדעת השלמה ולמטה בבשר הגוף והחיים שיבטל מהם כל הייסורים והצרות, למעלה שלא יהיו קושיות על הכהן הגדול כנ"ל, ולמטה על הצדיקים. ויעבר ויסתלק אותו הנגע מן המשיח על ידי צעקנו כבמצרים. וישרה אור של רחמים ודעת על הכל, ממקיפי עתיקא דעתידים בקרוב לאתגילא. ומשום כך והובא אל הכהן כנ"ל. כי בעת שיעלה משיח צדקנו עד עתיק יומין מיד יתפא וירפא את כולנו מגלותנו ויגאלנו גאולה שלמה במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. צריך לקדש את פיו והטמו ועיניו ואזניו, דהינו שישמר את עצמו מלהוציא שקר מפיו וכן משאר דבורים פגומים, ויהיה לו וראת שמום שעלידי זה מקדש החטם, ויהיה לו אמונת חכמים שעלידי זה מקדש את האזנים ושימט לדבריהם. ויעצוב עיניו מראות ברע. ועלידי זה זוכה לדעת שלם ויגיע לשכל, שהוא בחינת שפע אלקי שהוא בחינת רוח הקדוש. גם עלידי שהוא ענו שפל וסכל, ולא יתרה אפו על בזיונו, עלידי זה מקדש החטם בשלמות. גם עלידי מה שאדם הוא נאמן רוח מכסה דבר, שזוהר מלגלות פוד שאין צריכין לגלות, על ידי זה מקדש את האזנים:
- ב. הפוגם בכבוד הצדיק האמת, עלידי זה נסגר אור השכל והדעת ואינו יכול להשיג ולהחדש בתורה. גם חשוב כמות:
- ג. לפעמים נתעלמין המחין והדעת, ואז יפה צעקה לאדם בין בתפלה בין בתורה, ועלידי זה מוליד המחין והדעת:

תפילה על פי הלימוד

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, מלא רחמים, שתרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו מהרה שנתחיל מעתה לקדש את שבעת הנרות המאירין אל מול פני המנורה הקדושה שהם העינים והאזנים והפה והחטם. ותזכירנו לקדש את פי שלא יצא דבר שקר מפי לעולם, ולא שום דבור הפוגם את הפה חס ושלום, רק כל דבורי יהיו דברי אמת תמיד בקדושה ובטהרה, ואזכה לקדש את פי בתורה ובתפלה ובכל מיני דבורים המקדשין את הפה. ותזכירנו לקדש את עיני, ותעזרני להעצים את עיני מראות ברע, ותתנה בעזרי שלא יהיה לי שום הסתכלות על שום דבר שבעולם הזה בלל, ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני, שלא אסתכל חס ושלום, על שום דבר המביא לידי הרחור חס ושלום, חס ותנני ורחם עלי ותצילני, ומלט נפשי מעתה מפגם הראות, ולא אתור אחר לבכי ואחר עיני, "העבר עיני מראות שוא בדרך חייני", ותזכירנו לקדש את אזני, ואזכה לשמע תמיד דברי חכמים אמתים ולהאמין בהם, ויהיה לי אמונת חכמים בשלמות, ותתנה בעזרי שאטמא אזני תמיד לשמע דברי חכמים אמתים ויבננו דבריהם באזני, ויעזרוני את לבכי באמת לשוב אלך ולעשות רצונך תמיד. ותשמרני ותצילני שלא אשמע לעולם ולא יבנם באזני שום דבור הפגום, ולא אשמע ולא אקבל שום דבור לשון הרע ורכילות, ולא אשמע דבורי נבול פה לעולם ולא שום דבור פגום, רק אזכה לשמע תמיד דבורים קדושים מפי צדיקים וכשרים

אמתים, דבורים המקדשים את און השומעים. וזכני שיהיה לי וראת שמים באמת, ועלידי זה אזכה לקדש את הוטמי, ויגום בי מקרא שכתוב, והריחו ביראת ה':

אנא ה', יהמו מעיך עלינו "האזינה קולי בקראי לך". ותתנה בעזרנו, שזוכה לעזור ולהוליד תמיד תעלומות המחין עלידי קול צעקתנו. ותרחם עלינו ותושיענו ותזכירנו לקדש ולטהר באמת את שבעת הנרות היוצאים מן המוח שבראשינו, שהם הפה, ותרין עינינו, ותרין אזנינו, ותרין נוקבי הוטמי. ועלידי זה נזכה להמשיך אלינו אור הפנים שהוא שפע אלקי, שהוא השנת המקיפים הקדושים של השכל, ותשפיע עלינו רוח קדוש. ונזכה ברחמיך להבין ולהשיג בכל פעם מקיפים חדשים דקדושה, ונזכה להבין ולהשפיל עמקי סודותיך. ותעזרנו שזוכה בכל פעם לקדושה ותרנה, למען נזכה בכל פעם להשיג מקיפים חדשים, להבנים לפנים לתוך שכלנו, להבין ולהשיג בכל פעם הבנות והשגות החדשות דקדושה, מה שלא היינו יודעים להבין ולהשיג מקדם. ונזכה להפיר אותך גם בעולם הזה, ולהשיג גדלתך ורוממותך כל מה שאפשר להשיג בעולם הזה, כי לך נוצרנו לידע ולהשיג אותך. ואתה עתיד לקבל דין והשבון מאתנו על זה, על מי שלא השתדל לקדש עצמו באמת בזה העולם, עד שישגי השגת אלקותיך וידעת רוממותך ותברך ויתעלה שמך לעד. חס וחמל נא עלינו, ועזרנו ברחמיך להשגות גבוהות

יותר בכל פעם בקדושה ובטהרה, באמת ובאמונה שלמה. האמת ידעתי, רבוננו דעלמא בלא, פי אני רחוק עכשיו מזה כל כך, עד שאיני יכול עתה אפילו לבקש ולהתעורר ולהפציר אותך על זה, אכל מה אעשה ואבי שבשמים גור. פי אתה בעצמך גזרת עלינו בתורתך עלידי צדיקים האמתים, שנתדל ונתאמין תמיד להפיר ולהשיג ולדעת אותך באמת וכלב שלם. חס ותנני במתנת חנם, שזוכה לקדש עצמנו באמת בקדושה ותרנה, ותשפיע בלבנו התחזקות והתאמצות, שנתנה חוקים בדתנו להתעורר ולהפציר אותך על זה. פי אתה אבינו ואתה הפין להטיב עפנו במובך האמת בכל מיני טובות אמתיות, ואתה צופה תמיד לגלות לנו ולהודיע לנו טובך הננו והשגתך הגבוהות, ואין הפניעה פי אם מצדנו. קומה בעזרתנו והושיענו לצעק אלך תמיד באמת וכלב שלם, ולטהר ולקדש עצמנו בכל מיני טהרות וקדושות, ולהרבות תפלה ותהנונים ודברי רצויים ופיוטים לפניך תמיד, עד שזוכה בכל פעם להשיג ולהבנים מקיפים חדשים דקדושה לתוך מוחנו ושכלנו. ותזכירנו לעולם הבא, לעולם שבלו טוב, ושם תזכירנו ברחמיך להקבל כך, ולהשיג כל המקיפים הקדושים של השכל שלא היה אפשר להשיגם בזה העולם בשום אופן. ונזכה ברחמיך להיות נצחיים, להיות טובים וארכים מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים. ותזכירנו לדעת שלם דקדושה, ונזכה לידע שהכל לאומותנו, וימשכו לנו כל השפעות טובות באין מחסור דבר:

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרזו תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.